

הר אדר – יצירות מילה במקום 2023

כותבת/ מספר לימור איריץ יהודה סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

אלוף הארץ בריצה
מתן הוא אלוף הארץ בריצת 100 מטרים.
הוא הכי מהיר בכיתה ט'2, הוא הכי מהיר בשכבה, והוא הכי מהיר בבית ספר יובלים.
כשמתן נולד הוא היה תינוק רגיל, חייכן, פעלתן, שובב. בגיל שנה וחצי הוריו קנו לו נעליים ראשונות, נעליים
כחולות עם שרוכים בהירים. היום זה סימן ההיכר שלו.
בכיתה א' בשיעור ספורט מתן התחיל לרוץ, ומאז הוא לא מפסיק. נדמה כי הרוח נושאת אותו עימה. וגם אם אין
רוח, מתן מביא אותה איתו, ותמיד עם נעלי ספורט כחולות עם שרוכים בהירים.
כשהמורה לספורט בחטיבה הציע למתן להתחרות בריצה, הוא לא סירב. זה נראה המסלול ההגייוני ביותר לילד
שהרוח נושאת איתה. המסלול הצפוי, המתבקש, ההגייוני ביותר, ומתן נרשם לתחרות. נרשם והגיע מקום רביעי
בתחרות הראשונה.
זה דרבן את המורה לספורט. הוא דיבר עם מתן, הוא הציע לו אימונים אישיים, הוא הבטיח לו את הירח, או
בעצם את קו הסיום. ומתן רץ הכי מהר שיכול. היום מתן הוא אלוף הארץ בריצת מאה מטר.
כשמתן נועל את נעלי הספורט הכחולות עם השרוכים הבהירים, החברים יודעים שעוד רגע הוא יחלוף על
פניהם במהירות. גם המורים יודעים שעכשיו מתרחש הקסם. אפילו המנהל עוצר הכול לרגע כדי לעמוד בחלון
השמאלי ולהציץ בו, במתן, בזמן שהוא רץ.
ומתן?
אם היו שואלים את מתן מה הוא הכי אוהב לעשות, הוא היה עונה שהוא אוהב לצייר. בשקט. במחברת צהובה
חלקה. הוא היה אומר שהוא לא אוהב לרוץ, לא אוהב את הרוח ולא אוהב להתחרות. הוא כן אוהב נעליים
כחולות עם שרוכים בהירים.
אבל אף אחד לא שאל את מתן. ולכן הוא לא ענה....

כותבת/ מספר נתן סאס סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

בדרך לגאולה - מיומנו של דיסלקט

בחופש הגדול ליוותה אותי האמירה "עולה לכתה א". אני מחפש את המדרגות או לפחות סולם כדי להבין לאן עולים או לפחות למה מטפסים. בחצר פגשתי את גברת ברקאי. "חמוד" צביטה בלחי (שונא). פיזור שער (שווה בעיטה). מחרתים אתה בא איתי לגאולה. (חושב גאולה?) אפגוש אותך שם. טוב? אתה מוכן? כן! (לא מבין). בראשון מוקדם מעירים אותי, "נגמר החופש הגדול, היום תלך לבית הספר". לבית הספר? כן עם הגברת ברקאי. מולבש במכנסיים קצרים מכופתרים בלי גומי עם כתפיות וחולצה לבנה מכופתרת, ילקוט גב חום כבד, ריק, עם עיפרון, ותיק אוכל מבד לארוחת 10. אמא בהריון מחבקת ולוחשת גדול שלי בהצלחה. הגברת ואני יוצאים לדרך במעלה הרחובות לבית הספר. הגברת מוכרת לכולם, מקדימים לה שלום ושואלים שאלה קטנה והיא בנימוס עונה ובמקביל מפזרת את שערי השחור. בבית הספר מצרפים אותי ל א-6. הגברת לוחשת משהו למורה שמושיבה אותי בשולחן קדמי בטור האמצעי. צלצול ורמקול מכריז "שלום לכיתות א' בואו למגרש המסדרים בשקט ובזוגות". ברכות, השמש חמה. אני מזמן בתוך עצמי מתגעגע לגן ולכלי העבודה. המורה גבוהה, שערה שחור עטוף ברשת, בשמלה פרחונית שלא מתאימה לה, קולה צורם ומרגיז. מחלקת מחברות ומבקשת להעתיק למחברת בעמוד ראשון מהלוח אותיות. פתחתי לעמוד ראשון משמאל לימין. "תהפוך את המחברת", הפכתי. "מה אתה לא מבין תהפוך!" הכיתה כולה צוחקת! שכנתי לשולחן מושיטה יד ומסדרת את המחברת. הדרך חזרה הביתה הייתה דרך חצרות הבתים, קפיצות, טיפוסים, הצעות, ריבים קטנים. חבוט ומלוכלך הגעתי הביתה. אימי והגברת קיבלו את פני. "איך היה? מה קרה?" עניתי הבנתי נגאלתי, עקום בעיני הוא ישר אצל האחר ולפעמים הפוך.

כותבת/ מספר יהודה בן חור סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

הדרך לארץ ישראל

דרכו לארץ ישראל החלה באמצע שנות החמישים של המאה הקודמת בהיותו בן 11. תחילתה הייתה בעיירה מוסלמית במרכז תוניסיה. בעיירה הייתה קהילה יהודית קטנה. בשנת 1955 נפוצו ידיעות על שחרור תוניסיה מהשלטון הצרפתי. בקהילה היהודית התעוררו דאגות וחשש. שליח מהסוכנות הגיע לעיירה, נשא דברים בבית הכנסת ועודד את אנשי הקהילה לעלות לארץ ישראל.

ערב אחד הודיעו הוריו לילדים כי הם עולים לארץ ישראל. למחרת אימו העירה אותם מוקדם, ליד פתח הבית עמדה משאית, ליד הנהג ישב השליח. אביו העמיס כמה צרורות, אימו לקחה איתה סל עם אוכל ומים. כולם עלו למשאית. לאחר נסיעה ארוכה הגיעו לנמל טוניס. ירדו מהמשאית, הוא ואחיו נצמדו להוריהם, השליח הוביל אותם לאוניית משא שעגנה בנמל, הם עלו בעקבותיו ואז ירדו במדרגות תלולות לבטן האונייה. שם התמקמה משפחתו, העייפות גברה עליהם והם נרדמו.

צפירה של האונייה העירה אותם, אספו את צרורותיהם, השליח הגיע אליהם והוביל אותם בדרכי הנמל הסואן לאוניית נוסעים. המסע לארץ ישראל נמשך שבוע ימים. חלו במחלת ים, שכבו רוב הזמן במיטות. סוף סוף הם הגיעו לנמל חיפה. ירדו מהאונייה מלאי התרגשות, הוריו בכו, אביו נשא עיניו לשמיים ומלמל תפילה.

עברו שנים, המשפחה נקלטה בארץ. הוא הקים משפחה עם שלושה ילדים בנו יצא ללימודים בארצות הברית, שם הוא השתקע, נשא אישה לא יהודייה ונולדו להם ילדים. באחד הביקורים שלהם בארץ ישב עם הנכדה וסיפר לה על המסע שלו לארץ ישראל. הנכדה הייתה מרותקת. "סבא גם אני רוצה לעלות לארץ ישראל".

הוא נחנק מהתרגשות, חיבק אותה אליו, "גם את תעלי לארץ ישראל. נמצא את הדרך אני מבטיח לך".

כותבת/ מספר גבי בן נון סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

נסיעה

הוא שילם בקופה את מחיר הכרטיס ועלה לרכבת הצוהריים, תופס מושב פנוי בקרון. פניו אמרו תשישות פיזית ונפשית. תחושה מוכרת של החמצה וחוסר יכולת לתקשר חזרה והשתלטה עליו. "מעיק" אמרה היא.

"מה? " התנער הוא, מופתע מנוכחותה של נוסעת שהתיישבה במושב למולו.

"מעיק" חזרה ואמרה והוא השיב בכך קצר והגניב בזהירות מבט אליה ואחר כך להודעה בפלפון שבידו: היא בשנות העשרים.. פנויה... אינה מצויה ברשימת הזיווגים שלך...

היא ישבה מתוחה, רעבה למגע מילולי. "לאן אתה נוסע?" שאלה וסגרה את הספר שבידה, מקווה לתחזק את השיח.

"רחוק" ענה הוא, והיא הסיטה את מבטה מהפלפון, סקרנית להמשך, צמאה לתקשורת מילולית. בפלפון שבידה התקבלה הודעה חדשה: נתקי מגע... הוא לא מצוי ברשימת הזיווגים שלך.... חצי שעה לסיום הנסיעה...

הם ישבו דוממים, עוינים לשעון ולמסכי הפלפונים שהמשיכו להעביר מסרים: הנסיעה קרבה לסיום... נתקי/ מגע... היא / הוא לא מצוי/ ברשימה...

הרכבת נעצרה ברציף בחריקת גלגלים. לשניה נוצרה דממה שלאחר הרעש המונוטוני ומיד לאחריה החלו הנוסעים לנוע לעבר היציאה.

היא הפנתה את פניה אליו, אולי חייכה, אולי אמרה שלום ועלתה במדרגות הנעות.

הוא לא יכל לשאת יותר את תחושות הניכור והעדר היכולת לתקשר שננעצו בו הפעם בעוצמה כואבת וצעק: "עצרי.. רוצה התחלה אינושית... רוצה אותך".

תיק הצד והספר שהחזיקה נפלו מידיה, נגררים לאיטם במעלה המדרגות הנעות. נידמה היה שגמגמה משהו, אחר כך הרימה בחופזה את תיק הצד, ונבלעה בהמון הסואן של העיר.

הוא התקשה לעכל את תמונת הסיום שסטרה לו חזק בפנים.

נסער, עלה גם הוא במדרגות הנעות, נתקל בספר פתוח, שבתחתית עמודו האחרון בלטה מילה מודגשת אחת: "סוף".

כותבת/ מספר מיכה בלום סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

אהבה בערוגת הסיגליות

עם קבלת ההודעה ממחר מישק'ה למוזיאון עם מצלמה, מצלם ומפתח את תמונתו של מרדכי, ונוסע לבית- החולים. במיטה מוקפת מכשירים, פוקחת אמו את עיניה בשארית כוחה, ולמראה תמונת אהובה זולגת דמעה על לחיה.

"ניצחתי", היא לוחשת.

בת 17, נערה ציונית יפיייה. הפרידה מההורים, הבחילות באוניה, המזוודה שאיבדה – כשרגליה נוגעות באדמת ישראל, הכול נשכח. "את מצוותת לעבודה חקלאית", נאמר לה בנמל, וטנדר לוקח אותה משם. את המפגש הראשון עם מרדכי לא תשכח לעולם. שומר בהגנה. ביישן, גבוה, עיניים תכולות שמבטן חודר לליבה. מפגש שמוביל לטיולים בשדות, שמובילים לערבי ריקודים. הם מתארסים, קונים חלקת קרקע וקובעים תאריך לחתונה. את הבד לשמלת הכלה הם בוחרים יחד. הימים ימי פורענות. מרדכי, נשלח למשימות אבטחה, ומשאיר אותה מלאת ציפיה ודאגה. בימי שישי, בעודה עובדת בערוגת הסיגליות, היא יודעת שתכף, כשתרים את ראשה, יופיע. "רומיאו ויוליה" מכנות אותם חברותיה. באחד הימים מצוות מרדכי עם בחור ערבי בשם חורי למשימת שמירה. חורי מאיים על מרדכי, נורית ירייה, חורי נהרג.

מתנהל משפט. גזר דינו של מרדכי – הוצאה להורג בתלייה.

"חנה'לה, תהיי חזקה", הוא אומר לה כשהיא מגיעה לבקרו בתאו יום לפני הפרידה.

"אני חזקה", היא אומרת.

"תשכחי אותי מהר."

היא שותקת.

לא רק שלא שכחה, לבנה הבכור תקרא מישק'ה, ככינויו של מרדכי בהגנה, ואת חייה תקדיש למאבק הנצחת אהובה כאחד מ"עולי הגרדום". ומישק'ה? כעבור שנים, אחרי שאימו הלכה לעולמה, וכאשר יקרא את מכתביה שהשאירה מאחור, רק אז יבין את הקשר בין אהובה לבין הסיגליות שגידלה בגינתם ושריחן ליווה אותו כל ילדותו.

"ניצחתי", תלחש כשיגיש לה את התמונה שצילם במוזיאון המחברות, ותעצום את עיניה בפעם האחרונה.

כותבת/ מספר
דינה הראל
סיפור קצר (עד 250 מילים)

מקום ראשון

יצירה מס' 1:
הבור

פוחלסקי דוחפת את החבילה הקטנה דרך החור, נוקשת פעמיים ומתרחקת. אנחנו מקפידים על הנהל. זוג אחד חותך, זוג שני בוחר. בפעם הבאה מתחלפים. ארבעה חלקים שווים. סופרים גם את הפירורים. החיתוך והבחירה לוקחים זמן, אבל האכילה – פחות מדקה. הלחם נמס בפה. ועכשיו מחכים, עד האספקה הבאה.

רוטציה. שניים שוכבים, שלישי בחצי ישיבה ואני על הדלי. הראש שפוף, למזלי אתמול רוקנו את הדלי. הדוד שלי מעביר לי את השיעור היומי. הפעם – הרדיואקטיביות ומיבנה האטום. אני מכיר את השיעור בעל-פה, הוא חוזר אחת לעשרה ימים, ובכל זאת מקשיב בשקיקה. בסופו תהיה עוד רוטציה ואוכל ליישר את הצוואר.

פתאום שלוש נקישות מהירות, נוהל חירום. עוצרים את הנשימה. הפעם הפולשים נשארים לשנאפס, וכנראה גם נותנים הוראה לשחוט את התרנגולת האחרונה של פוחלסקי – והריח, איזה ריח, מענה את הגוף שמשותק לטעם. נראה שהשנאפס עלה להם לראש. המיטה מעל הבור חורקת ואחרי כמה דקות נחירות כבדות. אפשר לחזור לנשום. אני עסוק בחישובים. כמה רוטציות עוד אעבור עד שאראה אור יום?

לדוקטורט הייתה הדרך קצרה. הדוד לימד אותי הכל, וכשלא לימד, לימדתי את עצמי מתוך מה שלימד. המוח עבד ועבד ונשא אותי רחוק. רחוק מאוד.

את פוחלסקי עוד יצא לי לפגוש פעם אחת כשהגיעה לארץ לקבל את תואר חסידת אומות עולם. הצגתי לה את הילדים והנינים, מדגיש בהתרגשות שכולם פה בזכותה. המחשבה לא מרפה, האם במקומה הייתי נוהג כמוה?

רק כשפוחלסקי הולכת לעולמה אני חוזר לבור. שבעה עשרה חודשים, ארבעה אנשים, שתי שמיכות, דלי אחד. הפעם אני עומד זקוף, מבחון. הבטן מלאה, הצוואר ישר, החמצן בשפע, וגם כעת קשה לי לנשום.

נכתב בהשראת קורותיו של פליקס...

כותבת/ מספר
רועי קראוס
סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

ברוח ובקור

המים נצצו באור הירח בזמן שנשטפו בכביש, הם סחבו במורד הרחוב את הזוהמה שמצאה את עצמה מחוץ לפח האשפה. האבק והחול שנתפסו בזרם לא קלקלו את יופים של המים ובטח שלא הפריעו לריח הגשם שדגדג באף. מעל הרחוב התקבצו להקות של עננים אפורים ונפוחים בעלי צורות עגולות. במים השתקפו אורות פנסי הרכבים החולפים, אלה שממהרים לחזור למשפחותיהם. בתוך המהומה הצבעוני של הלילה עמד לו שלט לבדו "כהן~בורגריה" לבדו, וגורם גם לצד השמלה הצהובה של גברת נטע לזהור ברוד תעשייתי.

נטע הרימה את השמלה הרחק מהמים אך היא לא יכולה למנוע מהם להשאיר חותם על שולי הבד. צמרמורת נשלחו במעלה הגופה של נטע, זה התחיל בגרביים הספוגות. בלחש, בעודה מנסה לברוח מהמבול המתחזק נטע כעסה בליבה על החזאי שלא דיווח על הסופה הקרובה, בגללו היא לא נעלה מגפיים. היא גם הוסיפה אל רשימת התלונות את בעלה, שנתן לה לצאת ככה לעבודה על אף העננים הכבדים ששניהם ראו בבוקר.

"נטוש"

האם קראו לה? מי כבר יכול לעקוב אחריה בסופה? לא היה אף אחד מסביב. אולי אלה היו שני הגברים שעישנו תחת השמשיה מחוץ לקיוסק הסגור. קור הלילה הביא את גופה לרעידות, האם כדי לה לעמוד ולחפש אותם? אולי היה זה בכלל פרי דמיונה, שאלה נטע את עצמה.

"למה לא לקחת את הרכב?" נטע שחררה נשיפה ארוכה ומילאה את פניה באדים, תחושה חמימה התפשטה בה כששמעה קול מלמעלה, היא הביטה אל המרפסת של הבניין, שם היא ראתה אישה בחולצה כחולה וציור של דוב נשענת על המעקה. "נתנאל לקח אותו למשרד" היא ענתה בחינך, ופתחה את דלת הכניסה הראשית.

כותב/ת מספר שלומי מנחם סיפור קצר (עד 250 מילים)

יצירה מס' 1:

כל מה שהוא רצה זה לשכב עירום במדבר. להרגיש את החספוס של החול החם על גופו, ואת השמש הלוהטת מכה בו. תחושה של צימאון עלתה בו כשדמיין את זה. הוא רצה לנסות ולחזור לנקודת התחלה בסיסית, כזאת שממנה הכול ייתכן. גם הוא – כמי שכבר אינו מאמין בדבר – מצא את עצמו מושלך לתוך תקווה שהדבר באמת אפשרי. שיכול לקרות נס, ושהזמן ייסוג לאחור כפי שגל נסוג בחוף.

מזה מספר שבועות שהרעיון הזה התגבש בנפשו. רעיון שנבט לו במקרה, כמו זרעון שעף ברוח ונלכד בדרך. מרעיון מופרך שאינו ייתכן צמח לו למציאות גשמית, מיידית והכרחית. כאילו שרק במימושו של רעיון זה יש לו סיכוי להינצל ולקבל מזור לפצעיו.

המציאות החדשה שנכפתה עליו גרמה לו להרגיש כמי שהלך לאיבוד, מוקף סביבה זרה שאינה מבינה אותו ושהוא אינו מצליח להבין אותה. וככל שנקף הזמן, החריג הפך לכלל והמציאות החדשה הזאת הפכה מתקלה ארעית למצב קבוע. הוא לא בחר בזה, והיעדר השליטה היה הגורם העיקרי לתחושת הקיפאון וחוסר האונים שאחזה בו. מחשבות רבות התיזו גיצים בראשו. נראה היה לו שהדרך היחידה בה הוא יוכל לשרוד היא אם יוכל רק לעצור לרגע, לקרוס, על מנת להתחיל מחדש.

כשהנוף החל להצהיב סביבו, לפתע לא היה לו ברור האם באמת יגיע למדבר והתוכנית שלו תצא לפועל, או האם גם הרצון הזה יישאר בלתי ממומש, כמו רצונות שכל שנותר מהם הוא רשימות תפוצה ישנות. למעשה, כבר מבצוצו של הספק, עמוק בפנים הוא ידע את התשובה.

כותבת/ מספר כפיר בלדב שירה

יצירה מס' 1:

לכל אדם יש דרך, אין דרך ששווה לאחרת
ובעיני המתבונן לבחור להשוות או לא
עצם ההשוואה תפגע לו בדרכו שלו ותסיט אותו ממסלולו

דרכו של האדם מושפעת ממה שמניע אותו ומבעיר בו את אש החיים, האהבה
לכל אדם ישנה אהבה
אהבה שמשמשת כאור המתווה את הדרך

למרות שאין להשוות בין דרך אחת לאחרת,
יש להתערב בדרכם של אחרים,
ולהושיט להם יד לעזרה בעת הנכונה

מדהים כיצד כשם שאין שני אנשים שווים,
אין שתי דרכים שוות
כל דרך יפה ביופיה ובעיני המתבונן להכיר ביופיה

אדם יכול לשקוע ביעד ובמטרה ולשכוח שהמהות והקסם שרויים בדרך
במעמורות, בקושי, ובפסגות גם כן

כי אין האדם שעל ערש דווי יחשוב על הישגיו
אלא על דרכו שעשה, הרגשות והאהבה ששרויים בליבו שלו.

כותבת/ת מספר אורי מזרחי שירה

יצירה מס' 1:

חולם.
בית, אמת, אהבה.
מבקר.
ירושלים, השקדנות, שלונה.
מדבר.
עמיד, חרות, אהנה.

מה עוד נאמר?
מה עוד נבקש?
השיבני אל החר,
ומתן נא את האש.

כנביעת אמת הזרמת בפשטות מהפלע,
זו שתסלק מאתנו את מלות הקלס והבלע.
פרוח מנשבת ממעמקי האדמה,
זו שתחבר אותנו אל תמרות הנשמה.

הוצא נא אותנו מהמחילה,
ופתח נא לנו את שער הנעילה.
ארי יהודה דואב וקרוע,
כאן בארצה, במזרח הפרוע.

אחרי הימים, בירושלים הבנויה,
לשיגור נחש בסמוך לנמיה.
כל מה שהיה בסיוט השקר והחמר,
יתפרק אט, בכל תחלת ויאמר.
האמת תצא כקרן אור מאחדת וברורה,
המבהירה את האמרה - כי מציון תצא תורה.

יצירה מס' 2:

ימים של ריק, של עצב וצינה,
קור עוטף בפנים את הנשמה.
סגרירי, מעונן ושהכל קורה בלי סיבה,
כאילו חוגגים, אבל אין כאן מסיבה.

ופתאום כקרן אור, עולם מתחיל לזרוח,
מסתכלים החוצה והכל מתחיל לפרוח.
כלים אט אט נאספים להם ביחד,
מתחילים להאיר ולחייך בעולם חופשי מפחד.

המסיבה האמיתית כבר מעבר לפינה,
הסיבה שלשמה באנו עלינו מקרינה.
ומי יודע מה התכלית של הסיפור?
הריבון של המילים, שעוסק לו בבירור.

אט אט מתחילים להשיל את הקליפות,
לאהוב את מה שיש, ולהיות אחד עם הבריות.
לדמיין את החיוך שלא יפסיק לרגש,
שיעניק לך תבונה, בעולם כה טיפש.

להתגעגע למה שעוד יקרה,
ולהיות נפעם מהיד של המקרה.
להמשיך ולחכות למה שעתיד לקרות להבא,
ולעולם לא להפסיק להודות על כך לאבא.

יצירה מס' 3:

תמו הימים בהם אדמה הופכת מתה.
לא כי אין יבול, אלא כי נגזר השלום.
ימים בהם חלום גן העדן,
פוצץ בידי אחינו בלם.

בשלום לא שלם,
הקרבנות הופכים חיים-מתים,
ובשונה מקרבנות המלחמה.
קרבנות העקירה, מתו בדממה,
לא בקרב נוטף זעקות ודם,
אלא במטה זרה,
עם לב שנדם.

השלום השלם שיביא בית הבחירה,
נטול קרבנות בני אדם וחיה.
בו נשמה יהודית נטולת הדין,
תתמיד ותרכב על החמור העקשן,
תוביל אותנו יחד אל עמוד הענן.

כי בגלות של אתמול –
קרע אותנו צחוק הגורל.
נפיל המרד היה כפוף אז בראש,
ואציליי המגן, בעלי לב הכסף,
נסו במוחם ושכחו את לבם.
ועוד קרע נפער בלבם של העם,
אך לא בזה של גוף מת,
אלא בזה של גוף חם.

עוד צלקת בארץ אבות,
באדמה בה עם הבחירה החל להתהוות.
במקום בו ראינו כאחד את הקולות,
מי חשב שדוקא שם?
יבחר בגלות אותו עם –
לעקר את בניו שלו מאדמתם?

כותבת/ת מספר אורי ולדמן שירה

מקום ראשון

יצירה מס' 1:

קנקן מים על שולחן, בין שני נרות דולקים,
שתי כוסות ריקות, אני ואת כה רחוקים,
מלהרות את הצמא שבתוכנו.

הצמא שבו ערת בנו כבר כמה שנים,
הצמא שהמים אותו כלל לא מרוויים,
ואני ואת קמלים מהצמא שבינו.

קנקן מים על השולחן,
הכוסות הריקות שבתוכנו.

את יודעת שהמים הם כה חשובים,
הם אבן היסוד של כל צורת חיים,
במשך תשעה חודשים הם שמרו עלינו.

והגחנו לעולם חם, לוחט, יבש,
והתחלנו להשתוקק לכל טיפה שיש,
ואנחנו צמאים אבל נמנעים מכך שנינו.

קנקן מים על השולחן,
הכוסות הריקות שבתוכנו.

פתאום את מושיטה ידך אל הקנקן,
לכיווני אותו מעט דוחפת,
שתי טיפות של מים שזלגו מעינייך את מנגבת.

תשתה, אהובי, תשתה בשבילי, תמלא כוסך במים,
ואני נמנע מלגעת בקנקן המפתה כל כך.
תשתה, אהובי, תשתה בשבילי, את מבקשת פעמיים,
ואני עיקש, נשאר צמא איתך.

מים דופקים על החלון, מרוויים בחוץ את הצמחים,
שתי כוסות, והשולחן ואנחנו לא לוקחים,
את הקנקן שימלא את הצמא הארוך שחוצץ בין שנינו.

המים שזרמו בנו לפני מספר שנים,
כבר יבשו מזמן והותירו חריצים,
ומדבריות של יובש בינינו.

קנקן מים על השולחן,
הכוסות הריקות שבתוכנו.

אני ואת שולחים מבט אל הקנקן והוא קורץ אלינו,
כמו אומר לנו קחו אותי, רוקנו אותי והצמא אינו.

תשתה, אהובי, תשתה בשבילי, תמלא כוסך במים,

ואני נמנע מלגעת בקנקן המפתה כל כך.
תשתה, אהובי, תשתה בשבילי, את מבקשת פעמיים,
ואני עיקש, נשאר צמא איתך.

את נזכרת איך המים, בעבר, מצאו, עטפו אותנו,
איך טיפות של מים שזרמו, שצפו, שטפו את הצמא מאיתנו,

תשתה, אהובי, תשתה בשבילי, תמלא כוסך במים,
ואני נמנע מלגעת בקנקן הקרוב כל כך.
תשתה, אהובי, תשתה בשבילי, את מבקשת פעמיים,
ואני עיקש, נשאר צמא איתך,
ואני עיקש, נשאר צמא איתך.

יצירה מס' 2:

אמצע הלילה ופתאום זה נפקע. ירדו להם טפטפי יצירה.
לא של גשם, אלא טהור בהרבה, כהרף עין...פלא!

מעל שדות התבואה
עפה לה ציפור קטנה
שוב דמעות היא שמטה.
זלגו טיפה אחר טיפה

מעל שדות התבואה,
עפה לה ציפור קטנה.
גבוה בשמיים הכחולים,
מעל הסיפורים האפלים.

את שירתה מסתירה,
בין צירצורי השכינה.
פעימה אחר פעימה,
בתוך כוך מייצר חיים,
במקום שאין בו צופים.

בין בעיטה לאנחה,
פתאום הכל קפא.
ברגעים בו אנו עסוקים ביצירת חיים,
כולם עומדים דום, לזכר הנופלים.

הבטתי למעלה, בעבים הלבנים.
ונשאתי תפילה למלך מלכי המלכים.
שמור עליה, על תמימותה.
ותן לה לגדול בעולם בלי שנאה.

אנא שלח זרוע נטויה,
ומשוט אותה מבטנה של אמה.

יצירה מס' 3:

הצלקות שלך גורמות לך להרגיש בבית
הן מחכות לך
אתה עוטף אותן בנייר
שלא יילכו לאיבוד

תראה, תראה
אנשים נעים בערפל
הם לא יחכו
תמשיך לבד

הצלקות שלך ייקחו אותך לטיול
מאחוריך חלומות
מלפניך מציאות זרה
ואתה עומד באמצע, מבקש תגובה

גם לזעזוע יש מרחק
נוסע וחוזר
רק אל תישאר לבד
אתה רואה אנשים בערפל

והצלקות מחכות לך בבית
עם מה שיש ומה שאין
שום דבר לא צריך להיות ברור
שום דבר לא מוגדר בזמן

אל תיקח את זה על עצמך
בסוף כולם בורחים
נוסעים רחוק
הרי זה מקום שלא שוכחים

החולשות מספרות את הסיפור
רק חזקים נופלים ברעש
הצלקות ימשיכו לספור את הימים
הן יחכו לך בכל מקום



כותב/ת מספר ערן נרון שירה

יצירה מס' 1:

שם השיר: אופטימיות זהירה
ושוב נצאה אל הדרך
עם אחד... פחחחחחחח
אין אחדות
אין לכידות
אין אחווה
שנאה יש, קטביות יש ויש
ואז בשערי שאול
בוודאי ניפול
עוד מעט אם לא עכשיו
התקומה היתה לשווא
לה לה לה לה לה לה...

כותב/ת מספר שירה נוגה בר טוב שירה

יצירה מס' 1:

המילה העוצמתית דרך
מורכבת בסך הכול משלוש אותיות
שמספרות את כל הסיפור.
דלת- מלשון הדלת שצריך לפתוח
כדי להתחיל בדרך חדשה
למד- ההוראה שהדרך נותנת לנו-
ללמוד משהו, לשנות נקודת מבט,
או אולי ללמד משהו, תלוי באיזה שלב אנחנו בדרך.
ולבסוף- כף
שעשויה לשמש לאיסוף דברים שראינו בדרך
או אולי הכיף שעשינו במהלך המסע, כאשר אנו משנים מקום.
אולי הדרך היא בכלל החיפוש אחרי היוד, האות הקטנה שתהפוך את הדרך לכיפית?

יש מילים רבות עם השורש דרך,
והן אפילו בעלות משמעויות כמעט מנוגדות לעיתים
להיות דרוך, לדרוך את הנשק
אבל גם להדריך מישהו, כלומר להראות לו את הדרך.
המילה לדרוך גם היא מלשון דרך, אם כי רצוי שלא לדרוך במקום,
אחרת אין דרך...

יצירה מס' 2:

לפעמים,
כשאני עייפה, וקשה לי, ואני רוצה להפסיק
אני מסתכלת על הדרך שכבר עברתי.
על הדברים שאיתם התמודדתי.
על האנשים פגשתי בדרך.
כמה קושי וכמה יופי היה בה.

אני חושבת
על כל מי שפגשתי בדרך
על מה אני יכולה להיות גאה בעצמי
ועל מה פחות
איפה הסתיימה הדרך
ואיפה עוד כל האפשרויות פתוחות

אני מבינה
שאני צריכה להעריך
את כל מה
ואת כל מי
שהדרך הכילה, מכילה ותכיל

ואומרת לעצמי
שאם הגעתי כל כך רחוק,

אין סיבה שאפרוש עכשיו
כי זו רק עוד מהמורה בדרך

יצירה מס' 3:

כשדורכים עליי
אני קוראת למדריך
או למדריכה
כשמדריכים אותי
אני יודעת איך להגיע
זאת בתנאי
שמדריכים אותי נכון
בדרכי, אפשר ללכת דרך הים, האוויר או היבשה

לאוניברסיטה אני יכולה ללכת דרך היער
או דרך המדרכה האפורה והמשעממת
לפעמים אני הולכת דרך המדרכה
הכי קל ללכת בה-
היא בנויה, כמו אומרת לי- אני הדרך, כאן תלכי.
אבל כדי באמת לעבור דרך, אולי כדאי דרך היער.
כי אם החלוצים.ות היו נשארים.ות על המדרכה באירופה
לא הייתה ישראל
ואם המלחים בימי הביניים
היו ממשיכים להפליג לאורך החוף,
אפילו שהמסלול לא היה מסומן
ושהם לא ידעו אילו בעלי חיים הם יפגשו בדרך
לא היו מתגלים עולמות חדשים

כותבת/ת מספר נטע קסלסי שירה

יצירה מס' 1:

בין עננים מסתתר נשמה,
פנים מחייכים למראה,
בצל שמש מתמלא הלב,
בהצלחה אתמיד נסתפק.

בדרך לאושר, שלא רחוקה,
חיים מלאים בתקווה,
שלום ואהבה מלווים לכל מקום,
מול כל החטאים מתנצלים.

בצעדים קלים וחלשים במרחק,
מחייכים גם ללב חסר תקווה,
בטוחים בעצמינו ובכוח,
שהאושר אלינו מתגורר.

מתמיד עם המטרה במבט,
קדימה עוברים, לעבוד ולשמח,
את העולם משנים, קור ופסים,
בכל הגרות מול הקוסמים.

אושר נמצא ברגעים קטנים,
בידידות ואהבה מהירים,
בין שמחה שבורה וצער,
בניצחונות קטנים וגדולים.

מביטים סביב, ים של אנשים,
כל אחד פרח בעצמו מיוחד,
בדרכים שונות עם סיפור חיים,
ובאושר יש את המפתח.

על הדרך לאושר, אנחנו כאן,
בנשימה עמוקה ועיניים פקחות,
אף פעם לא מוותרים, אנחנו זוכרים,
שהאושר קרוב ואפשר להשיג.



כותב/ת מספר נחום טייטלבוים שירה

יצירה מס' 1:

דרך

יצאתי פסע, יד הושטתי לכול עבר
ראיתי פגע יושב חמור סבר,
ראיתי פגוע ועיניו תרות
שאלתי מדוע, בעיניים זרות,
עיניי בראשי תרות אחרי מילים
לשוני יודעת שפות, משגנת כרכים,
ישבתי בצד הנחתי ראשי בידי,
שאלתי כיצד אוכל וגם מתי.
יצאתי פסע הושטתי יד
ראיתי פגע יושב לבד
ראיתי פגוע שותת לב
ישבתי לצידו, פגשתי כאב,
ליבי פתח צוהר בראשי
נשאתי עיני, ראיתי רא
ראיתי אדם, ידו בידי
פגשתי אותו
פגשתי את עצמי

כותבת/ מספר אופיר בר-שלום שירה

יצירה מס' 1: השיבה הביתה

בדרכי הביתה.
לאחר מסע מייגע
שבו ניתזו דם ויזע

הדמעות מתפוגגות
מוצף בים בלהות
זיכרון ילדות מתהווה לחלום שלא נגמר
זיכרון ילדות מתוק שטעמו קצת מר

בעודי הולך ורגליי מתרחקות
נתקל באבני דרך
עוגנים עם ערך
פסיעה ועוד פסיעה
לאורך המשעול.

בדרכי הביתה.
עברתי דרך חתחתים
נתיב החיים והמציאות
שביל הקוצים
ללא שום טעות

בדרכי הביתה.
הדרך הטשטשה
רעשי רקע ואני בחזית
דרך לא סלולה שמבשרת התחזית
איבדתי תחושה.

מאמץ אחרון לפני הבית
אשוב חזרה ובידי עלה של זית
סערת רגשות, כלב של עיט.

לפתע, בלי אולי וללא בערך
צץ אלי קרב, עובר דרך.
מוכר. לא זר.

"לאן מועדות פניך?" שאלתיו
"בדרך למסע מייגע"
"ומה איתך?" ענה בדאגה.
"אני?"
"בדרכי הביתה."

יצירה מס' 2:

חולות מדבר

חולות מדבר
זה כל מה שנשאר
עוד לא מאוחר
את הדרך אבחר

אוויר צח עוטף את הגוף
הרגשה משונה - כמו פתאום לעוף
חמה יוקדת, מסנוורת ככישוף
עננים מעליי, רואה אותם שקוף

לצאת למסע במרחבי החום
לצאת כעת, אומר שלום
אחזור בקרוב, אל דאגה! ולו במעט
בהצלחה במשעול האמת, אצעד בו לאט. לאט.

הולך בדרך ללא מוצא, מבחין בעץ כובש
נקודה ירוקה כחושה בתוך אינסוף הצהוב היבש
משתוקק למים, בעיניי התאווה
כמה לאושר, נחשפתי לאהבה

אגלי טל מציפים את מוחי
גועשים כצונאמי במעמקי נשמתי
הקור משתלט, החום כמעט ונעלם
למעלה, האוויר זורם.
הכול פה מושלם

התחושה נספגת בראשי
במסווה, ללא קושי
הקסם באפי, עולם נטול דאגות
אגדה של ממש, יש למה לחכות.

פוקח עיניי.
ביקור של איש לא ישנה דבר
מתפוגגת השמחה, החלום חלף-עבר
נמצא כעת במסלול לא מוכר.

האם זו המציאות?
הזה הדמיון שאת ההיגיון שבר?
הגעתי עד לכאן
עברתי כברת דרך
אך אני עדיין פה.
מסתובב בין חולות מדבר.

יצירה מס' 3:

התחלה, אמצע וסוף

עומד על קו הזינוק
מחכה לצליל שיפתח בי הריחוק
הדרך החלה את אט להתהוות
זהו הזמן להתגשמות האהבות
הצעד הראשון - הצעד הכי קשה עלי אדמות

פתיחה. מפסיק עם הדיבורים.
מתחיל לצעוד.
אך במה אתקל עוד?

נפרדות הדרכים, בידיי הניסים
חושב לרגע איך ממשיכים
חיים ומוות עומדים על הכף
אני נסלף. גופי נחטף.
מתחבט בתוך עצמי
לרגע לא חושש ללכת בדרכי
במה לבחור? במה לאחוז?
היסוס קל. שינוי זוויות.
בכל נתיב שאבחר אלחם בעוז.

ניצב לפני קו הסיום
רבות הדרכים בהן הן מסתיימות
סגירת מסך, קץ המחזה
סוף הדרך - זהו זה!

כעת מתחיל הסיפור האמיתי
דרך טהורה במקום לא נודע
אינה נראית, סימבולית באופן שערורייתי
פתיחת דף חדש, לאחר המסע.

כותבת/ מספר ענבר אופק דן שירה

יצירה מס' 1: טיפול

בחדר ישבו שני אנשים
פצע דיבר אל פצע
עין ראתה לעין
שניהם חלקו דרך
אוויר
אור
ונשימה

יצירה מס' 2: בין העולמות

בין העולמות
אתה
ואני
מתנדנדים,
בעולם של שקט
ציפיה
וצלילים
בין העולמות
בין העולמות.

יצירה מס' 3: הדרך פנימה

בצלילה,
טקטוניות לא מוכרת
נפערת
בתוך
רוח שאול
נושבת במערבולות
עלי דולב יבשים של סוף הקיץ
חגים סביבי בספיראלות
ברוכה
הבאה
לעצמך.

יצירה מס' 3:

היי מיס

היי מיס, וור יו פרום?
הילדים הישנים על שפת המדרכה
הביטו בי והנערה
שקשקה שוב את שקית הנדבות. הם קראו אחרי
היי מיס? וור פרום, מיס?
מסבך מדי. מספיק משיכת פתפים, חיוך של חסר הבנה.
רגלי בארץ גכר
ימבשת מפלאה נודתי
אבדתי. נהגי המוניות התעוררו לקראתי
טאקסי? וור יו גו?
בדרכים הנני. אינני
מועדת ליעד. משתרכת במבט על
עוברים ושבים, על יושבי הקבע
על המהגרים. הייתי גבהה מהם ונמוכה יותר
גם יחד. הרי נולדתי הרחק
ידעתי את שלא ידעו וחפשתי
את שהיה שלהם מלדה.



יצירה מס' 3:

איה אותו חלום נודד המקיץ ישנים משנתם
שדה חרוש אלון בודד חורפים רבים מאז נדם

לא אוכל עוד להכיל העין לא שבעה מראות
מעוף הדרור המהפנט אין לצפות את הבאות

גווע שירו של הזמיר יבשה הנביעה
דרדר וקוץ מעטרים את הדרך שגוועה

יצא הדרור במעופו אל עבר מעונות זרים
אלון עירום בהוויתו קמלו בלאט העלים

היה חזק היה אמיץ אל תבט אחר
המשך אל עבר המחר אהוב ליבי הדרור.

כותבת/ת מספר ירדן כהן שירה

מקום שני

יצירה מס' 1: קיצור דרך

היה הרבה יותר פשוט אם היה כפתור שמאפס את הלב.
"הפסק לאהוב" או "הגיע הזמן להתקדם"
ואז הרגש והשכל היו מסונכרנים,
בלי קצרים ובלי געגועים, פשוט ממשיכים.

ובמקרים אחרים, כשההיגיון היה מאשר
כי האדם מתאים, היינו לוחצים על כפתור
"אהוב בעוצמה" או "אהוב ללא תנאים".

אך בעולם כזה, בו כפתורים מפלסטיק היו שולטים על הלב,
לא היה מקום לדמעות של אהבה,
לתחושה שהלב מתפוצץ מגעגועים,
לכמיהה לזיכרונות המתוקים,
לרצון לסובב אחורה את מחוגי השעון לזמן בו היינו יחד,
מאושרים.

עדיף לחיות בעולם קצת קשה יותר,
בעולם של רגשות,
היסוסים
וגעגועים
מאשר לחיות בעולם של כפתורים.



יצירה מס' 2: בדרך לסבתא

יום שישי שמשי, השמיים כחולים,
ואנחנו מתחרות לבית של סבתא
עם חיוך על הפנים.

אצל סבתא בבית הזמן עף,
אבל הזיכרונות לעד נשארים.
עוגיות הקינמון נטבלות בקפה
שלה ומשאירות פירורים.

ובדרך לשם ההתרגשות גוברת,
אצל סבתא תמיד האהבה בוערת.
חיבוקה חם ועוטף,
וברגע אחד האושר אותנו שוטף.

הבית של סבתא כבר ממש קרוב,
אנחנו חולפות על פני שדה חיטה זהוב.
הדלת נפתחת וסבתא לנו מחכה
עם חיוך רחב
ועוגייה.



יצירה מס' 3:

שולים

היינו מביטים מן המרכז
אל שולים תקיפים,
המסמנים לנו ללא פשרות
עוד לא, עוד לא,
על קו הדרך.

במשואה הדוקרת לרגלינו
נחשבו הנצבים בשולים
חסרי ערך.

מתי נעשו לנו השולים
גמישים כיד רועדת,
רופפים למגע גלגלים?

אולי, קשעברו הילדים קדימה,
ואנחנו נמנמנו ברגע,
במושב האחורי, בין הצללים.